

Pobre Piris, pobre Lleida, pobre Església

Dg, 31/10/2010 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Al bisbe Piris li han passat una piconadora per sobre, quan han vist que encara sobresortia una unglia del dit petit del peu han fet una altra passada, després han llençat el que en quedava a una incineradora, per, finalment enllestir la feina, emmagatzemar les cendres en un cementiri nuclear. Bé, potser exagero una mica, però volia expressar gràficament les pressions que ha hagut de suportar fins que aquesta setmana va renunciar públicament a fer cap reclamació sobre les obres sacres de la Franja. Però el pitjor de tot plegat: que [no serveix de res](#). Si immolant el bisbe de Lleida se solucionés el problema, Piris seria el primer voluntari.

El punt de partida és fals. A Roma alguns pensen que calia tancar el litigi ja per no enterbolir la visita del papa i pretenen solucionar en pocs dies el que dura anys. I, enlloc d'establir un discret pont diplomàtic entre les parts enfrontades que faciliti un acord, pressionen el bisbe de Lleida perquè quedi ben retratat. Així creuen que es pot dir que l'Església, fent quadrar al bisbe Piris, ja té el tema resolt, i que en tot cas és un problema polític.

Però el que sembla que **no veuen és que els danys col·laterals d'aquesta decisió estètica són excessius.**

D'una banda pot calmar temporalment les aigües a **l'Aragó** i [carregar el mort](#) únicament a la Generalitat. Però quan passin els mesos i vegin que tot està igual (com ja va passar amb l'acord que va signar Salinas fa tres anys) d'una manera o altra tornarà a rebre l'Església perquè l'objecte del litigi -sigui del bisbat que sigui- és propietat d'una entitat eclesiàstica.

D'altra banda, l'efecte contrari és dona a **Catalunya, i en particular a Lleida**. Aquesta decisió vaticana no incentiva precisament a fer la gara-gara a la institució romana. Cal recordar-ho. Tot plegat neix d'una ferida, la segregació per decret de les parròquies aragoneses que des del seu origen formaven part de la diòcesi de Lleida. No tenir una mínima sensibilitat per les reivindicacions de Lleida en aquest tema no és més que posar [sal a una ferida](#). Nunciatura no pot resoldre el cas amb vencedors i vençuts.

Finalment, i el més greu, és **utilitzar el bisbe Piris** com un trofeu de caça davant de la part aragonesa. Com si la seva [actuació](#) en el litigi no s'hagués ajustat sempre a la veritat, el dret i l'obediència, i ara el nunci l'hagués redimint dels seus pecats. L'efecte de tot plegat l'explicava el mateix bisbe Piris en les poques [declaracions](#) que ha fet: "Jo crec que les coses no s'han acabat, jo continuaré rebent, abans rebia de fora, ara rebré de dins".

Joan Piris deu obediència al seus superiors. Però els superiors han d'entendre que abans de tot es deu a la seva diòcesi, a la seva càtedra i a la seva gent. És el seu bisbe, no un delegat apostòlic. Llegeixin una mica de teologia i ho veuran. Pretendre que doblegant un bisbe es doblega tota una diòcesi és no entendre res, només fer mal a la gent. **Si amb això han volgut fer una favor al papa, mal favor que li han fet.** Cap imposició genera estimació.